

MANTANA

Měsíčník pro individua a individuality
Horoklubu Chomutov

BŘEZEN 2013

Úvodník

Jaro je tu!

Ačkoliv astronomické jaro začalo již 20. března ve 12:02 hod, ve skutečnosti to ještě ani 21.3.2013 na jaro příliš nevypadalo. A co teprve v pátek 22.3., kdy bylo celý den zataženo a teploty se pohybovaly celý den jen okolo nuly, ráno spíš hodně pod nulou. Takhle si tedy jaro nepředstavuji. Já osobně mám jaro spojené hlavně se sluncem a vyhřátými skálami. Proto když jsme odjížděli v sobotu 23.3. na otvírání skal a teploměr ukazoval -5°C, ani jsem si nechtěl brát lezení. Jak to nakonec dopadlo, si můžete přečíst v samostatném článku. Ty doby, kdy jsme se hrabali holýma rukama ve sněhu při lezení na Jezerce, jsou už dávno pryč. Dodnes mám z toho necitlivé konečky prstů a mnozí nechápou, proč lezu jen na vyhřáté skále. Já už jsem totiž dospěl do stádia, že lezu pro radost. A když mi při lezení mrznou prsty, tak z toho obvykle radost nemívám. Doufám, že když čtete tyto řádky, tak už krásně svítí slunce a jaro je konečně tu.

Jířa

Oddílová akce

Otvírání skal - Přílepská skála

23. 3. 2013

Jířa Šťastný, Blahouš Kluc

Úderá skupina na obhlídce sektorů

Po pátečním velmi chladném dni již mám o otvírání skal celkem jasno. Jelikož jsem na Přílepské skále ještě nikdy nebyl, tak se tam chci podívat, takže tam určitě pojedu. Podle průvodce je to totiž pískovec, a pro ten mám prostě slabost. Ale v takovéhle zimě určitě nepolezu. To radši vezmu Filípka někam na výlet. Plán je tedy jasný, omrkne-me skály, naobědváme se a pojedeme někam na výlet, abychom nemuseli mrznout pod skálou. Do-mlouvám se tedy s Pepínem, že můžou s Martinou jet s námi a přidávají se i Šišky.

Odjezd je původně naplánovaný na sobotu ráno v 10.00 hod, ale protože se skoro všichni se-
tkáváme v pátek večer v kině na Expediční kameře, operativně ho přesouváme již na devátou ranní. LeToš a spol. vyrazí pro jistotu již v osm, ale to je

na nás moc brzo. Ráno teploměr ukazuje -5°C a je celkem hnusně, tak se raduji, jak jsem to pěkně vymyslel. Při balení si sice do báglu dá-

Maruška v cestě označené č. 20 - 5+

Lída v cestě Prašná spára 3

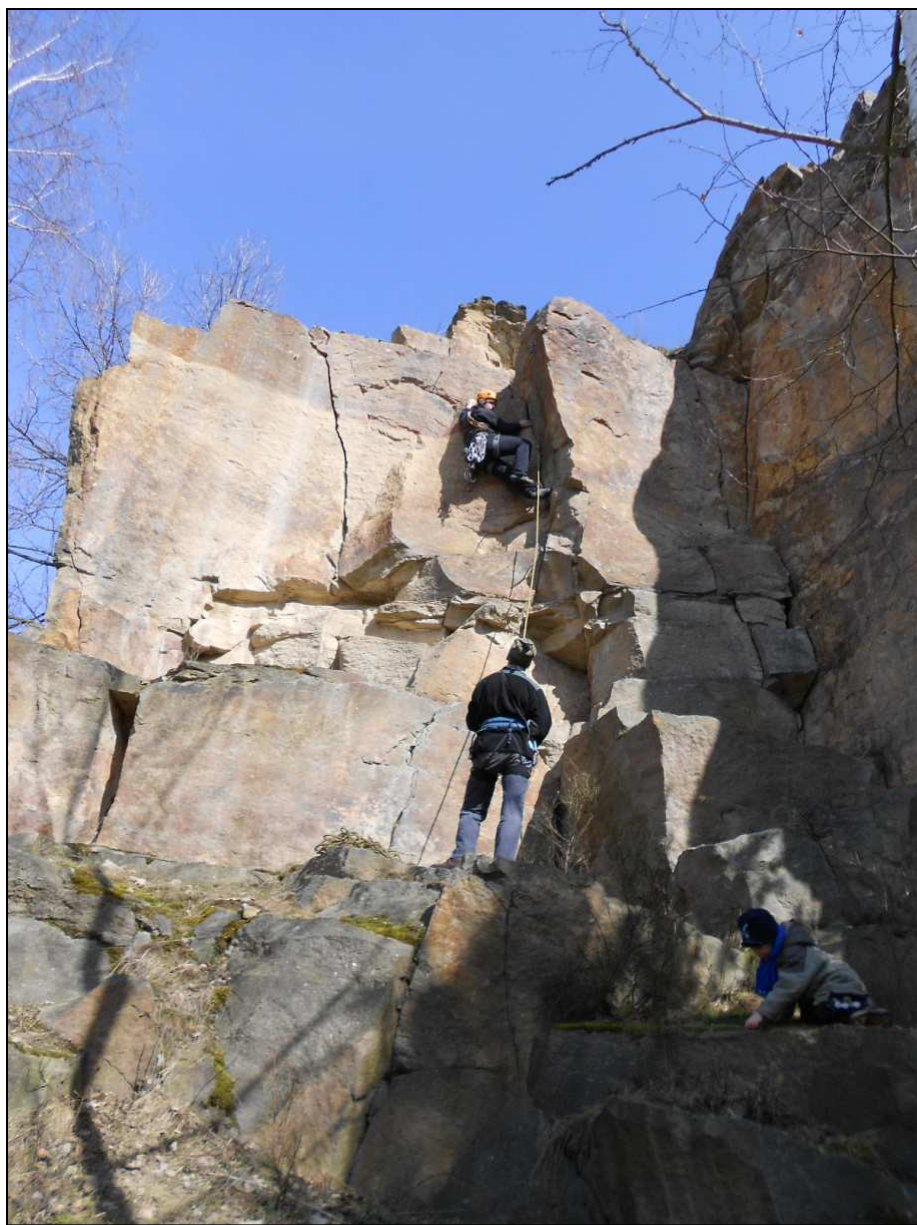
vám i sedák a lezačky, ale spíše z povinnosti, než že bych chtěl doopravdy v té zimě něco lézt. Na devátou již sedíme všichni v autě, přijíždí i Pavel druhým autem a s mírným zpožděním doráží i Šišky. Ty nakonec nastupují do auta k Pavlovi, takže u nás je celou cestu hladina zvuku na přijatelné úrovni :o). Zhruba za hodinku dorážíme do Přílep a po chvíli bloudění po zamrzlé polní cestě parkujeme u cedu-

Filda

dule Přírodní památky Přílepská skála, hned za Letošem, který přijel před chvílí a ještě je s Verčou u auta. Maruška vyndává z auta pekáč s Margot řezy a tak si všichni společně dáváme zákusek. Než stihnu dojít jeden kousek, tak mám pěkně zmrzlou ruku, ve které ho držím. Rychle si oblékám zpět zimní rukavici, abych si ruku zase zahřál. Ale vypadá to, že bude hezky, je jasno a vylézá

sluníčko. Bereme tedy batohy a odcházíme do lomu ke skalám. Místo je vskutku parádní, hodně mi to připomíná Polínko. Několik

ohnišť s ohořelými kládami dává tušit, že zákaz rozdělávání ohně se tu nebere až tak vážně. Podobná situace bude i s používáním magnesia, protože bílé stopy jsou vidět všude na skále v těžších cestách. Pískovec je to velmi tvrdý, takže se tu

Blahouš v cestě Sluneční spára 4+

nimi do levé části, která je už také na slunci. Filípek si stěžuje, že má hlad, tak jdu sehnat něco k snědku. Servírují se buřty, chleba, sýr, co má kdo rád. Po jídle mi Svinča doporučuje jeden šestkový boulder, ale hrozně mi po tom buřtu kloužou ruce, tak to po třech pádech vzdávám. S mastnýma rukama to opravdu nejde. Přelézáme další a další lahůdky a užíváme si krásného dne. Odpoledne přijíždí na kole ještě Tomík, takže už jsme komplet. Nevím přesně, kdo co vylezl, ale Šiška s Deivinou měly pěkný seznam cest, mezi kterými nechyběla ani Löwiho hrana 7-, která vypadala moc hezky. LeToš s Verčou toho vylezli určitě ještě víc a na závěr se LeTošovi podařilo nakrokovat cestu Telegraf road 8+/9-. Na RP to bude muset ale ještě nějakou dobu počkat. Když se slunce začínalo blížit k západu a na obloze vysvitl měsíc, scházíme se všichni k pokecu a pozorujeme nádherně nasvětlené skály. Opět na sebe vrstvíme sundané oblečení a jsme rádi, že jsme nevyměkli a dorazili sem, protože to byl opravdu parádní den. Když jsou všichni do-

může používat i železo. Procházíme pod skalami až na konec, který je již nasvětlen sluncem.

Letoš neváhá ani chvíli a nalézá do spárové pětky. Hned na začátku je mu jasné, že lezení tu nebude určitě zadarmo. Postupně začínají lézt i ostatní. Blahoš zůstává sám, tak si vyndávám sedák, že ho aspoň odjistím. Začíná být příjemné teplo, slunce nabírá na síle. Nakonec neodolám a dávám si tu čtyřku také, aby se nám ty skály pěkně otevřely. A kupodivu mi při lezení není ani zima. Postupně všichni odkládáme další a další vrstvy oblečení, až odpoledne lezeme jen v tričkách. Když doráží Svinča s Květou, přesouváme se za

syta najedeni, balíme věci a jdeme zpět k autu. Filípek je totiž po celodenním běhání pod skala-

LeToš v Telegraf road 8+

Devi v cestě Löwiho hrana 7-

mi již docela unavený. S pocitem dobře vykonané práce se vracíme zpět do Chomutova. Někteří to jdou zapít do Rumštajnu, jiní odpočívají raději doma u krbu. Všichni jsou ale spokojeni. Jsou i tací, kteří se na Přílepy vydávají v neděli znovu, a není to jen kvůli zaseklému friendu. Tak ahoj zase za rok.

Jířa

Jak to viděl Blahouš ...

Z Chomutova vyrážíme s Letošem a Verčou už v 08.00 hod., ačkoliv je počasí mrazivé a nevábné. Je třeba nenechat se odradit. Za Žatcem je ještě nechutněji, poletují vločky a nebe je potaženo šedou pokrývkou. Cestu nehledáme, protože jsme na Přílepské skále už všichni v minulosti byli. Parkujeme auto až u informační tabule, která hovoří o tom, že se jedná o chráněné území a bývalý lom. Materiál je velmi tvrdý pískovec a nachází se zde krásné spárové a lištičkové linie do výšky až 12m.

Vločky stále poletují a nálada v autě klesá pod bod mrazu, stejně jako venku. Čekáme na ostatní a likvidujeme proviant. Je třeba s náladou něco udělat, pro zábavu bych zemřel. Svlékám se do trenýrek a běhám naboso po příjezdové cestě. Letoš mě samozřejmě chvíli

trápí tím, že mě nepouští do auta. Zadařilo se, zase se tlemíme a jakoby to byl impuls pro počasí, pomalu se začíná vyjasňovat. Když konečně v 10.00 hod. přijíždí další kamarádi (Happy rodina, ségry Šišky, Pavel a Lidka, Pepa Kotyk s Martinou), tak se počasí nadobro umoudří. Vcházíme do skalního chrámu a sluníčko začíná ohřívat skálu. Všichni tomu začínají propadat, ověřujeme se materiálem a zkoušíme, co jsme si zapamatovali z minulé sezóny. Pro mě je to tento rok první kontakt se skálou, tak se jí dotýkám s ostychem. I nízkým hodnocením označené cesty si získávají respekt, neboť jsou dost poctivé nebo rozlámané, zejména vršky. Po nějaké době doráží i Svinčo s Květuší. Občas se za námi přijedou podívat i výletníci na koních. Prostě romantika. Nakonec doráží Tom na kole se zprávou, že v Chomutově není ani zdaleka tak idylicky. Nemá cenu rozebírat překonávání jednotlivých cest. Myslím, že se každý vyřádl dle své chuti. Jak se blíží konec dne, tak začíná opět přimrzat a dobrá péřovka se opět hodí. Nikdo nevěřil, že se Otvírání takhle vydaří.

Nakonec moje parta zase odjíždí už téměř za tmy poslední. Jedeme ještě za Honzou Žižkou, a protože jsem v tomto kraji vyrůstal, tak se ujímám navigace. Zabloudíme jen dvakrát a po návštěvě zcela vysušení děláme tečku v Rumštajnu. Díky všem, kteří se zúčastnili a zpříjemnili tak celý den.

Blagodan

Ležení po lezení

Akce se zúčastnili: Jířa, Maruška a Filípek Šťastní, Pepíno Kotyk s Martinou, DeTo (Deivina a Tomík), Šiška Bandaska, LeToš, Veronika, Pavel Petrák s Lídou, Svinča s Květou a Blahouš

MLK aneb bacha na plusy

Milan "Svinčo" Svinařík

MLK není zkratkou pro mezinárodní lékařskou komisi, nýbrž pro klasifikační stupnici obtížnosti skalních výstupů v Krušných horách. V doslovném překladu tato zkratka znamená: „Mekyho lesní klasifikace“. Ačkoliv se dá předpokládat, že vznikla nezávisle na mnoha místech zeměkoule, ta naše MLK se narodila v Krušných horách v době, kdy se náš kvakerský guru, alias strýček Meko, pohyboval na pomezí trampingu, boulderingu a volného lezení v tehdy ještě imisemi zničených krušnohorských hvozdech. Jinými slovy - v 80. letech minulého století a tisíciletí. Na jeho taj-

ných výpravách vzniklo bezpočet boulderů, pidicest a cest i na ty nejzapadlejší kameny, tzv. „bažináče“, jak s oblibou Meko říká, které bychom bez něj třeba nikdy ani nenašli. Mekoho prvovýstupcovský rukopis je nezaměnitelný. Jeho cesty mají specifické kouzlo. Jedná se povětšinou o jasné a elegantní linie s notnou dávkou psychického náboje, jenž jsou skutečnou lahůdkou pro kvakerské fajnšmekry. Z nepřeberného množství Mekoho cest lze vyselektovat jistou množinu, kterou bych nazval MPK, nebo-li „Mekoho prubířské kameny“. To jsou ty, které se trvale zapíší do paměti, kde si člověk i po letech vybaví každý chyt a stup, hloubku pod nohama včetně příšerného dopadiště. Jsou to cesty, kde zmýlená neplatí. Mám-li jen namátkou jmenovat pár takových, pak mě napadá „Bivaková 4+“ v Orasíně, „Letité čekání 6+“ na Sfingách, „Mlýnská mouka 6-“ na Mlýnářský kámen, „Gymnastika 5+“ na Lod' bláznů, „Ostrá 5“ na Seppovky, „Rozcvička 5+“ v Perštejně a nebo třeba „Balet 6-“ na Strašidlech. Připouštím, že z dnešního pohledu číslicáků se výše uvedený výčet může jevit jako seznam trivialit. Ale pozor, zdání klame! Vesměs se jedná o velmi poctivé, většinou neodjistitelné hajbóly s tvrdou „měnou“. A tady se dostávám zpět k MLK, která tyto krušnohorské klenoty provází jako stín. Ano, v průvodcích sice deklarujeme, že obtížnost je uváděna ve stupnici UIAA, ale jak praví klasik, papír snese všechno, ale realita je vždy poněkud jiná. Ono totiž v době, kdy se oficiálně počítalo jen 6+,

Orasín; Bivaková 4+

razil Meko o svých cestách následující kuriózní teorii:

„Tohle že je šestka? Vždyť je to v lese, tak to přece nemůže být šestka. Kdyby to byla šestka, tak by ses mohl začít bát a spadnout! Tak je to jen čtyři plus!“

S trochou nadsázky se dá říct, že na tuhle nit' jsme navázali a předeme ji dosud. No a protože se Horoklub chystá v dohledné době vydat nového průvodce Krušných hor a Poohří, kde se to překabátenou MLK jenom hemží, tak mě napadlo udělat takový malý návod, jak na tu MLK vy-zrát.

Klíčem k úspěchu je totiž pochopení správného významu znaménka „+“, které v našem případě slouží jako varovné znamení či vykřičník. Spatří-li lezec u vybrané cesty v klasifikaci znaménko „+“, měl by ihned zbystřit, protože cesta má zcela určitě nějakou záludnost v podobě nějakého ošemetného kroku (špóna, skok), blbého jištění nebo blbého dopadiště. Další funkcí znaménka „+“ je vyjádření autorovy nejistoty ohledně vlastních obtíží cesty. Takže když autor cesty udá klasifikaci např. 5+, tak tím vyjadřuje v podstatě fakt, že cesta je určitě těžší než pětka, ale o kolik už zůstává tajemstvím i pro něj samotného. Všimněte si, že v průvodci se relativně často vyskytují právě čísla 4+, 5+ a 6+. Prvovýstupci k nim velmi inklinují pro jejich univerzálnost a schopnost pokrýt širokou škálu obtíží. Díky tomu si člověk i ve čtyřkách občas stříhne pěkné šestkové krůčky a někdy třeba i „záhnědu“ do trenýrek. Někomu to může připadat jako tahání trika, ale není tomu tak. Tak to prostě už léta letoucí v „Kruškách“ je, bylo a bude. MLK prostě patří do zdejšího koloritu, a zdá se, že v dohledné době to nikdo nezmění a ani měnit nehodlá. Takže budoucím uživatelům nového průvodce lze jen doporučit: „Bacha na plusy a mějte rezervu“!

LdS

Valná hromada Horoklubu Chomutov

V pondělí dne 8. 4. 2013 se od 17.30 hod. koná v zasedací místnosti v SKKS v Chomutově (ul. Pa-lackého 4995/85) valná hromada Horoklubu Chomutov.

Náplní je mimo jiné vyhodnocení roku 2012 z ekonomické stránky, z pohledu členské základny, činnosti klubu a také Škodič za rok 2012.

Členové a přátelé klubu jsou srdečně zváni!

Holé spáry v Holešovicích

16. 3. 2013

Blahouš Kluc

Dne 16. 3. 2013 se dva členové Horoklubu Chomutov zúčastnili závodu Holé spáry v Lezeckém centru Holešovicích. V kategorii Muži reprezentoval náš předseda LeToš a v kategorii Nemuži naše dámská naděje Verča alias Silvia Vidal (Všimli jste si někdy té podobnosti úsměvů?).

LeToš v cestě Žabka nad barem

Jako demokraticky zvolený trenér týmu ženu Letoš z hospody už v 23.00 hod., aby byl druhý den svěží. Druhý den zase žene Letoš mě z postele. Proti zvyklostem Letoš mluví v autobuse víc než já. Jaký to div. Jarda Bábovka, demokraticky zvolený menežr týmu, nás převáží z Dejvic do Holešovic. Těsně po 10.00 hod. se už svěřenec přihlašuje do listiny závodníků, já se té pocty vzdávám kvůli nedávné zlomenině nohy. Po chvíli přichází i Silvia. Fasujeme seznam cest a pomalu je

procházíme, čímž se dopouštíme taktické chyby, protože organizátor Bobr zrovna vysvětluje pravidla. Závodníci se mísí s přítomnými nezávodníky, kteří popolezají na jiných liniích. Je připraveno 13 cest a rozhodně se nejedná o žádné dávačky. Co je sympatické, že bodování se nechává na čistém svědomí

závodníků a pochybuju, že se projeví čecháctví v celé své kráse a někdo toho zneužil. Na papírku s označením cest se nachází dvě kolonky, což jsme svorně pochopili, jakože 1. a 2. pokus. Ve skutečnosti se mohlo lézt libovolné množství pokusů a poté se bodovaly dva ostré pokusy.

Letoš se pouští do Žábachodu, což je pěkná ruční a kluzká spára, a když doleze na vrchol, tak zase musí sestoupit pár metrů a udě-

lat přepad do krápníku, který visí ze stropu. To se mu díky svým opičím předkům daří. Poté se přesouvá k Žabce nad barem. K této žabce se člověk dostane několika metrovým stěnovým lezením. Letoš ve své prostotě vynechá povolené chyty a stupy v rámu okna a zvyšuje si obtížnost asi o dva stupně. U třetího presa visí a nestačí se divit. Mezitím Bobr odtahuje Verču a nevím, co jí pěkného slibuje, ale i ona se přihlašuje mezi Nemuže. Letoš si spravuje chuť na Pseudokomínu, po kterém bych musel jít k lékaři s kyčlemi. Verča neváhá a dává ho bez zaváhání též. Já okoukávám,

Verča v cestě komínek

jak to dělají ostatní a vracíme se k Žabce. Všiml jsem si jiných lezců, jak užívají rám okna na Žabce a cestu ke spáře předlézám. To Letošovi stačí na to, aby jí bez problémů přelezl. Pak se přesouváme ke Komínku, který má tu příjemnou vlastnost, že se do něj hnátodlouzí příliš nevejdou a je ještě kluzký. Bobr vysvětluje, že se nejlépe leze, když je lezec do půl těla svlečený. Což mu musíme odkývnout poté, co ho jedna dobře vyvinutá slečna svlečená do podprsenky bezpečně přeleze. Verča odmítá ukázat své vnady, a přesto ho pěkným stylem přelézá. Letoš se už potí víc a s odřenými koleny je rád, že ho má za sebou. Poté zkusíme štěstí ve Sportáckém sektoru na Tlusté Bertě, což je převislá spára, ze žaby se rozšiřující až na mělkou ramenní spáru, a na ThinHands. Jedná se o krásnou převislou žabovačku až do půlky stěny, poté se spá-

LeToš v cestě Rozporák

ra zúží. Různě se střídáme, ale nejdále se dostává na obou cestách silově a technicky nejlépe vybavený Letoš. Dost mě zde bavil pes vlčák, který si vždycky stoupl pod lezoucího a tím vytvářel dobrou boulder matku. Místňáci psa oslovovali "Spárol". Zde se taky projevila v plné míře dobrá atmosféra, která vládla po celou dobu. Lezci si navzájem radili a ukazovali různé triky. Na Tlusté Bertě jsme si odnesli poznatek, že někdy je lepší dávat spodní pěst než seshora. A následuje přesun do 3D místnosti, kde se nachází Rozporák, což může

LeToš v cestě Tlustá Berta

přelézt jen člověk s rozpětím nohou dva metry. Nejdříve se přeleze několik metrů a poté je potřeba se přehoupnout do jedné ze stěn a udržet tupý chyt. Letoš zbytečně ztrácí body, když cestu podcení a na začátku uklouzne, na druhý pokus se dostává do stěny a Verča se statečně pokouší o přehoupnutí do stěny. Lahůdkou je 3D spára, kterou mám sám rád, znám jí z dřívějšíka. Po přelezení klikatice následuje dvoumetrový strop a poté se pokračuje

Verča ve stropní spáře na boulderu

čuje kolmo stěnou. Celou cestu přelezli snad jen dva tři lidé. Zde přichází jeden z nejlepších přítomných lezců, tuším, že Libor a krade nám Silvii. Opouští nás i Jarda, který spěchá za rodinnými povinnostmi.

Letoš zabouje v Žábě se stropem v hlavní místnosti, kdy ho odrazí stropní ručnice a překrok do stropního profilu se nedaří. Na stejném místě končí i Verča, což vypovídá o její síle. Z pozice své autority trenéra tlačím Letoše do ostatních lahůdek. Svěřenec tedy zkouší na tvrdáka Sokolíka, kdy staví nohy proti kluzké stěně. S nevalným úspěchem. Nějaký borec přijde na pomoc a ukáže, že i sokol se dá lézt spárově, což partáka dotlačí až k 5. presce. Na Trhlinku, nejobávanější cestu, si Letoš bere i mé boty, ale daří se jen první

Vyhlašování vítězů s bratry Bobry

expreska. Zde už víme, že můžeme dát více "neostrých" pokusů, tak toho využijeme. A poslední nevyzkoušenou cestou je Věčko, což je kluzké žebro, na kterém si valná většina lidí odnese jen 1. expresku. Také si uděláme přestávku u pívka a jen se směju pod vousy, když Libor zavelí a do dneška neunavitelná Silvia za ním vlaje k dalším cestám. S touto dvojkou se setkáme ještě na boulderu na brutální Boulderspáře. Následuje taktické opakování cest a snaha získat co nejvíce bodů. Ale pořád jde jen o zábavu, což je dobře. Svěřenec bejčí, co mu síly stačí a už mu zbývají jen dva ostré pokusy na Věčko a 3D Spáru. Přemýšlí, že toho nechá, ale zdá se, že ho dostatečně namotivuje můj výraz plný opovržení, který říká, že 24 super těžkých lezených cest nic není. Tedy do toho, čímž získává ještě 10 bodů. Tak akorát, protože se už blíží 19.00 hod., čas ukončení soutěže.

Bobr nás vyhání od piva a vyhlašuje výsledky. Letoš získal 7. místo spolu s jiným lezcem a Verča mezi Nemuži vybojovala krásné 5. místo. Na první pozici mezi muži byl borec Martin, který přelezl většinu cest on-sight, klobouk dolů a gratulace všem, kteří se zúčastnili. A díky bratrům Bobrům za podařenou organizaci a půjčené spárové rukavice. Kupodivu se dá strávit pěkný den i na umělé stěně.

Blagodan

LeToš, Verča - Silvia, Blagodan, Jarda Bábovka

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v březnu 2013

- 2.3. Skialpy si Ludvík Kostkatej užívá s Jardu Zetkem u **Jáchymova**.
- 3.3. Magické datum a kouzelné počasí rozpustilo zbytky alkoholu po Verčiných narozeninách a doslova vytáhlo ven Letoš s Jechózou a Deivi s Verčou - okupují Jizní stěny **Bořně** - i Pavel Petrák se přijel na chvíli juknout.
- 4.3. Ludvík působí s J. Kotulou v **Orasínských** hvozdech.
- 5.3. A o den později již Ludva oblézá na **Hasištejně** sektor Na konečné.
- 6.3. Odpolední sluníčko zmátlo Deivinu s Pavlem Petrákem a tito se lopotí zasněženou oborou k **Citeře**, která je však krásně suchá a lezitelná.
Letoš s Ludvou pro změnu okouší kolmice **Martiusových** skal.
- 9.3. Párek popolézá na **Hasištejně** na pravém břehu. Prší a prší.
- 10.3. Duo DeTo lezou již v krátkých rukávech v **Perštejně** a jsou načapaní Radůzou přífrčivší na kole.
- 11.3. Na **Čínské zdi a Pekelníkovi** v Bezručáku přelézá, co se dá Párek s Ludvou Kostkatým.
- 15.3. Čelovkový sprint na běžkách v okolí **Horní Halže** v čele s Radůzou a Tomem Bubeníkem. Dále se účastní Otáček, Deivi a Svinčo.
Ludva pro změnu soloběžkuje na **Lesné**.
- 16.3. DeTo si pro velký úspěch vychutnávají **Horní Halži** i za denního světla.
Letoš s Verčou se účastní závodů „Hladké spáry“ v Holešovicích. Podpurný tým tvoří Jarda „Bábovka“ Hála a Blagodan.
- 17.3. Opět na **Lesné** prohání běžky Ludva s Kačkou.
- 18.3. DeTo vystupují a **Ještěd** a posléze se pokoušejí v Krkonoších najít sních na běžkování. Marně.
Ludvovi se **Lesná** natolik zalíbila, že už je tu zas.
- 21.3. Na prvních jarních běžkách se prohání v okolí **Zákoutí** Párek.
- 22.3. V Chomutově proběhl filmový festival **Expediční kamera**. Filmy shlédla početná skupina lezců.
- 23.3. Otvírání skal na **Přílepské skále** se zúčastnilo v parádním počasí 15 lezců. Konkrétně Happy, Pepíno s Martou, Pavel P. s drahou polovičkou Lídou, duo Šišky, Blagodan, Verča, Letoš, Svinčo s ženou Květomilou a odpoledne přijíždí i Deivině drahá polovička Tom na kole. Na-lezlo se toho požehnaně.
- 24.3. Pro dokonale založený frend a velký úspěch se vrací na **Přílepy** druhý den Letoš Verča, Deivi s Broňou a Pavel P. s Lídou.
V **Orasíně** působí na sluncem osvětlených skalách Párek.
- 27.3. **Ledopád na Künhaide** navštěvují Ludva Kostkatej s Jakubem Kotulou.
- 29.3 – 1.4. Nádherný Velikonoční víkend na běžkách tráví kompletní Parekteam
- 31.3. Šiška jménem Deivi s Verčou Dvořákovou bojují v severáku mezi sněhovými vločkami v **Perštejně**. Heslo dne: „Stěna je fajn, ale čeho je moc, toho je příliš.“

O novou vizáž úvodní hlavičky se z velké části postarali Pavel Bohuněk s Janou Komínovou a o konečnou podobu Mát'a Stehlíková, čímž jim tímto děkuju. *Blahouš*

